

"עוד נשוב לשם"-טקס גוש קטיף תשפ"ד

יום גוש קטיף נקבע בכ"ב שבט, ביום שבו נכנסו ליישוב הראשון בגוש (עובר תוך כדי הקריינות, לשים לב) נצר חזני. מתוך אמירה שלמרות כל הכאב והצער, תמיד נזכור לקום ולהתרומם מהמשבר הזה, ולהסתכל על הצד החיובי של הצמיחה והגאולה בעז"ה בימינו.

בתור שבט ניצנים, החלטנו לקיים טקס זה דווקא השנה, כדי להראות ולהסביר כמה הנושא הזה חשוב במיוחד בתקופה הלא פשוטה שאנחנו נמצאים היום. הנושא הזה משמעותי וחשוב יותר מתמיד. השנה, שכחיינו נלחמים ונמצאים ממש בגוש, במלחמה על הארץ שלנו, אנחנו לא שוכחים אותו ומאמינים ומתפללים ש"עוד נשוב לשם".

הטקס כולו מוקדש להצלחת החיילים הגיבורים שלנו שנלחמים בשבילנו ברצועת עזה, בדרום, בצפון ובכל הארץ. בנוסף טקס זה יהיה להצלחת השבת החטופים היקרים שלנו הביתה בשלום בעזרת ה' בקרוב.

גוש קטיף, 21 ישובים פורחים אשר הוקמו בזה אחר זה על רצועת חוף לא מיושבת, במסגרת תוכנית "חמש האצבעות", אשר מטרתה לשבור את רצף הישובים הערביים בין מצרים ואשקלון. מתוך תחושת שליחות, בנו את ביתם זה לצד זה, אנשי אדמה ואנשי תורה, חילוניים ודתיים, מבוגרים וצעירים.

לפני 18 שנה, בחודש אב התשס"ה, יצאה לפועל תוכנית הגירוש תושבי גוש קטיף נעקרו מאדמתם ובתיהם נהרסו. 21 ישובים, בתי ספר, ישיבות, חממות, מפעלים, 1667 משפחות. מבית העלמין הוצאו הנפטרים והועברו לבתי קברות חדשים. עם מסירת השטח לידי הערבים חוללו בתי הכנסת והועלו באש.

היום יום גוש קטיף. יכול להיות שהיום הזה לא קשור אלי באופן אישי, ויכול להיות שזה שאין לי קשר אישי עם הגוש יגרום לי פחות להעריך את היום הזה, פחות לכאוב את הכאב של כל אחד ואחד מהמגורשים, פחות לרצות לשמוע עליו כי "מה זה מעניין אותי? אני אפילו לא נולדתי..." וגם כי "זה כבר קרה, אין מה לעשות"...

אבל זה לא נכון! הגירוש יצר קרע אדיר בכל לבבות העם!, ניתוק מכל חלק בארץ הקודש הוא מזעזע, ועוד יותר מכך, ברגע שמוסרים את החלק לאויבים שלנו שפוגעים בנו בלי חשבון, שהורסים חיים של משפחות שלמות, שגומרים חיים של אנשים בלי שהם הספיקו בכלל לחיות!!

כל אחד ואחת חייב לחשוב על הכאב הזה!, הוא קשור לכולנו! לא סתם היום הזה קיים, הוא קיים בשביל שנעלה את המודעות למקרה המזעזע הזה!, בשביל שתמיד נזכור את החלק הזה בארץ, חלק בלתי נפרד מהעם, עוד מימי בית ראשון התיישבו שם יהודים...

זהו. זה נגמר. נגררנו אל האוטובוסים כואבים ומושפלים, כשהלב כואב, העיניים דומעות והשכל ממאן להבין את הפשע הבלתי נתפס המתרחש לנגד עינינו. חיילים יהודים מחריבים יישוב יהודי בארץ ישראל, כשהמחבלים בעזה ובחאן יונס מרקדים על הגגות. קיוונו שאת המחזות של גירוש יהודים מביתם השארנו מאחורינו כשעזבנו את הגלות ועלינו לארץ ישראל, אבל כנראה שטעינו...

לא, איננו מיואשים. "עם הנצח – לא מפחד מדרך ארוכה", אינה סתם סיסמא שאנו מפריחים לחלל האוויר. אנו מאמינים בה בכל ליבנו.

ידענו מאז ומעולם שהתקופה הזו לא הולכת להיות פשוטה. הלכנו לקראתה בגבורה, נחישות ועם סבלנות רבה,

בידיעה שבאמונה בסופו של דבר ננצח. אפילו את עצמנו הפתענו כל פעם מחדש, כשגילינו אילו כוחות ותעצומות נפש חבויים בנו. כשנסענו באוטובוסים כשהלב קרוע והעיניים הנוצצות מבכי צמודות לשמשה, מנשקות ממרחק את חולות הזהב של גוש קטיף, ראינו לאורך הצמתים מאות יהודים טובים שעומדים ושלטים בידיהם, מנסים לעודד ולנחם את האנשים שגורשו מביתם ואת האלפים שבאו לעזור להם. "עם הנצח לא מפחד מדרך ארוכה", "אוהבים אתכם", "תודה!" קראו השלטים, והפנים המאירות של מחזקיהם שיגרו ליטוף אוהב ומנחם ללבבות שבורים.

לפני שעלינו לאוטובוס התכופתי לעבר האדמה, ולקחתי איתי שתי אבנים קטנות מאדמת גוש קטיף. הן יהיו שמורות אצלי כפיקדון. משמרת ליום בו נִזְכָּה לשוב חזרה ולקומם את כל מה שנהרס. אז אחזיר אותן למקומן ויתקיים בנו הכתוב: "ושבו (א) בְּנֵי לַגְּבֹלִים". אמן.

הצגה

סיפורי הניסים שאירעו בגוש קטיף היו רבים כל כך-העורך של הספר "על הניסים"-סיפורי ניסים שקרו בגוש קטיף. מספר לאחר ראיון עם ד"ר סודי, הרופא של נווה דקלים: "לד"ר סודי יש מלאכים מיוחדים במינם, מלאכים של הצלת חיים (...). כשדיברתי עם ד"ר סודי הוא זכר כל פרט מהאירועים המדהימים והכואבים שהיו בגוש קטיף (...). הוא מספר לי על מסלולים מדהימים של כדורים שחדרו לגוף ויצאו כשהם עושים נזק מזערי או לא עושים נזק כלל (...). אני מבין שזה נס, אבל אני לא כל כך מבין את גודלו. הוא מסביר לי שזה דבר כמעט בלתי אפשרי (...). אבל בגוש קטיף הכדורים מגיבים אחרת"

הניסים שראינו פה היום הם ממש לא הסיפורי ניסים היחידים שקרו בגוש. התרחשו המון המון סיפורי ניסים עצומים כל כך ברוך ה'.

אנו מודים לה' יתברך על הניסים הללו-שארעו פעם בגוש ועל הניסים המתרחשים שם כיום עם חיילינו הצדיקים.

עכשיו, כשחיינו נמצאים ממש בשטחי הגוש. אנחנו מאמינים, מתפללים ומקווים יותר מתמיד ש"עוד נשוב לשם"!!

כמו שדניאלה וייס אמרה-"היום, יותר מאי פעם, ברור כי התיישבות יהודית בחבל עזה היא לא עוד פתרון, אלא הכרח המציאות. הן מבחינה ביטחונית והן מבחינה לאומית".

הקהל מתבקש לעמוד לשירת התקווה ואני מאמין מתוך אמונה שלימה ותפילה שבעזרת ה' "עוד נשוב לשם"

תם טקס יום גוש קטיף

הצגה 1

שחקניות:

שחקנית 1-קרית

שחקנית 2-מבקש צדקה

שחקנית 3-הרב

שחקנית 1-

הרב גבריאל מספר שישב בבית ולמד תורה.

(שחקנית 3- יושבת בבמה על כיסא ולומדת תורה)

שחקנית 1-

לפתע דפק משהו בדלת וביקש צדקה.

שחקנית 2-

דופקת בדלת ומבקשת צדקה

אדוני היקר שליחה על ההפרעה יש לך אולי כמה שקלים להביא לי?

שחקנית 1-הרב מחפש בכיס ולא מוצא

אז נכנס לחדר כדי לקחת כסף

שחקנית 2- יורדת לבנתיים מהבמה

שחקנית 1-

זה לא לקח יותר מדי זמן,

רק שניות ספורות עד שטיל נ"ט פגע בסלון הבית בדיוק במקום בו ישב הרב .

כבר שמענו כמה פעמים על כך ש"צדקה תציל ממוות", אבל לא תיארנו לעצמי שזה יקרה בצורה מוחשית כל

כך.

שחקנית 3-

אוי ואבוי היכן העני?

איזה מזל שהוא דפק.

בזכותו זזתי מהסלון !

האם זה היה אליהו הנביא?

הצגה 2

שחקניות:

שחקנית 1-קריינית-

שחקנית 2-ילדה-

ילדות-

שחקנית 1-

“נפילות של פצמ”רים ביישובי גוש קטיף הפכו במהלך השנים לדבר שבשגרה. בישוב מורג, כמו בכל היישובים האחרים, ברגע שנשמעת שריקה פצצת מרגמה באוויר, כולם מחפשים מקום מחסה ומשתטחים על הקרקע. גם ביישוב מורג היו הילדים רגילים לשמוע בכל פעם את נפילות פגזי המרגמה, ולפעול בדיוק כמו המבוגרים. באחת הפעמים, בעת שחזרו הילדים מבית הספר, החליטו חלק מהם לשחק ב’פצמ”רים’.

(כל חבורת הילדים נכנסת לבמה עם תיקי בצפר בראשם **שחקנית 2**-)

שחקנית 2-צועקת- בנות רוצות לשחק משחק חדש?

כולם(-בנות)- כן

שחקנית 2-- למשחק קוראים “פצמ”רים” –שאני קוראת פצמרים כולם מתחבאות כאילו נפלה פצצת מרגמה וממש כאילו מדובר בתרחיש אמת. מוכנות??
כולם עוצרות פריז

שחקנית 1-

בשעה שהם חשבו את רעיון המשחק החדש, הם החליטו לערוך ניסוי כדי לבדוק אם כולם הבינו את הכללים.

שחקנית 2-

צועקת- “פצמ”ר”,
כולם(-בנות)- בורחות ומתחבאות מאחורי כיסאות ובקצה הבמה.

שומעים נפילת טיל

שחקנית 1-

בדיוק במקום שבו עמדו הילדים רגע לפני תפיסת המחסה, נפלה פצצת מרגמה אמיתית שלא פגעה באיש, רק באבנים ובסלעים”
בזכות משחק הפצמרים